

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 45. Liber I. de Consideratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Secul. XII.

A.C. 1149.

tur, ne Ecclesiæ Belvacensis aerarium longiore mora, & sumptibus in itinera expendendis accidatur. Si putas, Henrici scientiam Doctrinæ Ecclesiasticæ non sufficere, cogita, Deum, qui huic Principi magna contulit Beneficia, eum deinceps etiam majoribus cumulare posse. Tandem judico, hoc negotium quantocius ad finem esse perducendum. Petri Cluniacensis Suffragium ad Henricum in Dignitatem Episcopalem asserendum multum contulit. Quod ex manuscripto Nicolai monachi, qui S. Bernardo ab Epistolis erat, discimus.

*ap. Pet. 6.
ep. 7.*

§. XLV.

Liber primus de Consideratione.

In eadem Epistola ad Petrum Abbatem Nicolaus dicit, mittere se ipsi Librum Abbatis Clarævallis Papæ inscriptum, scilicet Librum primum de Consideratione. S. Bernardi animus subiit hoc Opus scribere, quod ipse in Prologo profiteretur, ut Eugenium Pontificem ædificaret & consolaretur, quem semper Patris affectu complectebatur. In capite primo condolet Pontifici, quod a deliciis vitæ monasticæ abstractus nunc immensa negotiorum mole pœne obruatur. Hortatur vero, ut effectum consuetudinis timeat, quæ animum indurat, facitque

Prolog.

c. 1.

c. 2.

que ut in medijs malis positus nihil sentiat. Tum postquam miseram indurati cordis conditionem depinxit, subdit: *En, quo te trahent maledictæ negotiorum turbæ, si ita totum te illis tradas, tu tibi ipsi nihil relinquant.* Et inferius: *Quæso te, quanta molestia, a mane usque ad Vesperam litigantes audire? sed nec liberæ sunt noctes. Vix relinquitur necessitati naturæ, quod corpusculo sufficiat, & rursus ad jurgia surgitur. Nunquam requies.* Tum iterum: *Nec mihi reponas illam Apostoli vocem, cum essem liber ex omnibus, omnium servum me feci. Longe est istud a te. Numquid hac ille servitute hominibus famulabatur in acquisitione turpis quæstus? Numquid ad S. Paulum de toto orbe confluebant ambitiosi, avari, Simoniaci, sacrilegi, concubinarij, incestuosi, & quæque istiusmodi hominum monstra, ut ipsius Apostolica Auctoritate Honores & Dignitates Ecclesiasticas vel obtinerent, vel retinerent? quin potius servum se fecerat Apostolus, ut plures lucrifaceret Christo, non ut lucra augetet avaritiæ. Quid servilius indigniusque, præsertim Summo Pontifici, non dico omni die sed pæne omni hora talibus rebus insudare, & pro talibus hominibus? denique quando oramus? quando docemus populos? quando meditamur in Lege Domini?*

Sæcul. XII.

A.C. 1149.

c. 3.

c. 4.

I. Cor. 9.

Sæcul. XII. *mini? nam quotidie quidem perstrepunt*
 A. C. 1149. *in Palatio tuo Leges, sed Justiniani non*
Domini.

Pontificem ergo admonet S. Bernardus, ne se totum negotiis externis occupari sinat, sed ea non nunquam dimittat, ut tempus det Considerationi, id est, reflexioni & meditationi illarum rerum, quas ad consequendum salutem propriam utiles esse æterna veritas docet, ne, sub prætextu Caritatis in proximum, perdat se ipsum. Ostendit deinde, quam res sit indigna Pontifice maximo causas temporales discutere, ex Auctoritate S. Pauli, dicentis, *contemptibiles qui sunt in Ecclesia, illos constituite ad iudicandum.* Et iterum: *Nemo militans Deo implicat se Negotiis secularibus.* Atque etiam ex ipsius JESU CHRISTI exemplo, qui inter duos fratres arbiter esse noluit. S. Bernardus nihilominus fateatur, tantam perfectionem huic tempori non convenire, quod si Eugenius Papa hujusmodi rebus se subtraheret, non nullos dicturos, hominem esse rusticum, imperitum, & Sedi Apostolicæ derogantem. Tum subjicit: *Attamen lego quidem Apostolos stetisse iudicandos, sedisse iudicantes non lego. Erit illud tempus, non fuit. Itane diminuit acceptam Dignitatem Servus, si non vult esse major Domino suo? ad iudicandum de peccatis*

non de secularibus datae sunt vobis claves Sæcul. XII.
 Regni Cælorum. Habent hæc infima & A.C. 1149.
 terrena Iudices suos, Reges & Principes
 terræ; quid fines alienos invaditis? quid
 falcem vestram in messem alienam exten-
 ditis? non quia indigni vos, sed quia in-
 dignum vobis est istarum rerum iudicium,
 quippe potioribus occupatis.

Postea subjungit: Quid tamen, si te
 Philosophiæ huic totum repente devo-
 veris? peregrinus diceris, quasi qui a
 Patrum vestigiis subito deviaveris, &
 Antecessores tuos contempseris. c. 9.
 Quamquam si bonorum & non novorum con-
 sideremus exempla, non defuere Romani
 Pontifices, qui sibi otium inter maximos
 labores invenirent, qualis fuit Gregorius Sup. Lib.
 Papa, qui cum Urbs obsideretur ab hosti- XXXV.
 bus, obscurissimam & extremam partem
 Ezechielis tam diligenter, quam elegan-
 ter exposuit. Tandem quia iniqua vivi-
 mus tempora, si hominum fraus & vio-
 lentia, calumniatores multi, defensor
 rarus, pauperes a potentioribus oppressi,
 ad Partes audiendas te cogant, agitentur
 sane causæ, sed sicut oportet. Nam is c. 10.
 modus qui invaluit, execrabilis plane
 est, & qui non dico Ecclesiam sed nec
 Forum profanum deceat. Miror pro-
 fecto, quemadmodum religiosæ aures tuæ
 audire sustinent huiusmodi disputationes
 Advocatorum & verborum pugnas, quæ
 magis

Sæcul. XII.

A.C. 1149.

magis ad subversionem quam ad defensionem veritatis inventa sunt. Melius veritas brevi & facili narratione manifestatur. Ergo illas, quas ad te necesse erit intrare causas, diligenter velim sed breviter decidere, dilationes frustratorias & captiosas rejicere, causam pauperis, cui non est quod dono det, tibi ipsi discutiendam servare. Alias aliis poteris committere, plures Pontificis Maximi iudicio indignas censebis. Quid enim opus est illos admittere, quorum peccata manifesta sunt? incredibilis est peccantium impudentia, quia non fuit, qui retunderet erectas frontes, & ubi omnes sordent, unius fætor minime sentitur. Vultum tuum erubescant Simoniaci Negotiatores; si depuduerint, fac ut saltem te timeant illi, qui confidunt in nummis suis. Abscondant æs suum a te, & sciant, te ad effundendum quam ad accipiendum promptiorem esse. Si hoc studiose & constanter egeris, multos lucrifacies, efficies ut honestioribus officiis se dedant, multos a lapsu servabis. Adjice, si id feceris, satis temporis ad otium, quod tibi suadeo, superfluum esse. Hic finis est primi libri de consideratione.

§. II.

§. XLVI.